

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, Wydział IV Rodzinny i Nieletnich

w składzie

Przewodniczący: SSR Agata Marszałek

Protokolant: sekretarz sądowy Roma Mikołajczak-Walczak

na rozprawie w dniu 24 września 2018 r. rozpoznał sprawę

z powództwa: B. W.

przeciwko: T. W.

o: ustanowienie przez sąd rozdzielnosci majątkowej

1. ustanawia z dniem 19.04.2018 r. rozdzielnosc majątkową między stronami B. W. i T. W., których wspólność majątkowa małżeńska wynika z małżeństwa zawartego w dniu 08.09.1984 r., co do którego akt małżeństwa został sporządzony w Urzędzie Stanu Cywilnego w M., zapisany w Księdze Małżeństw tego urzędu stanu cywilnego pod numerem (...),
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. kosztami procesu obciąża powoda i pozwaną po połowie i zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 100 złotych (sto złotych) z tytułu 1/2 opłaty od pozwu,
4. koszty zastępstwa procesowego znosi między stronami.

SSR Agata Marszałek

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 kwietnia 2018 r. (data stempla pocztowego) powód B. W. wystąpił z żądaniem ustanowienia rozdzielnosci majątkowej z dniem 1 listopada 2008 r. pomiędzy powodem a pozwaną T. W. oraz o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według przedłożonego spisu kosztów, a w przypadku jego braku – według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wyjaśniono, że ze związku stron pochodzi dwójka dorosłych dzieci, powód z pozwaną nie zawierali umowy majątkowej małżeńskiej, a strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe do września 2008r., tj. do dnia wyprowadzki powoda ze wspólnie zajmowanego mieszkania. Od tego momentu pomiędzy stronami istnieje separacja faktyczna uniemożliwiająca zarządzaniem majątkiem wspólnym, czyli mieszkaniem, w którym zamieszkuje pozwana.

W piśmie z dnia 6 czerwca 2018 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości lub ewentualnie ustanowienie rozdzielnosci majątkowej pomiędzy stronami z dniem wytoczenia powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wyjaśniono, że na wspólny majątek stron składa się mieszkanie zajmowane przez pozwaną. Strony nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego, jednak zgodnie z umową od czasu wyprowadzki powód regularnie przekazuje pozwanej pieniądze na utrzymanie wspólnego mieszkania. Podniesiono, że B. W. miał możliwość zarządu

majątkiem wspólnym, lecz nie wykonywał swojego prawa tylko i wyłącznie dlatego, że nie był tym zainteresowany. Nadto powód po rozstaniu się stron zabrał ze sobą samochód marki R. (...) o ówczesnej wartości około 20 000 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

B. W. i T. W. zawarli związek małżeński w dniu 8 września 1984 r., z którego pochodzi dwoje dorosłych dzieci. Strony nie zawierały umowy majątkowej małżeńskiej.

Powód z pozwaną i ich wspólnymi dziećmi prowadzili wspólne gospodarstwo domowe do września 2008 r. W tym czasie wspólnie utrzymywali rodzinę, posiadali wspólny rachunek bankowy i wychowywali dzieci. Na ich majątek wspólny składało się zajmowane mieszkanie oraz samochód marki R. (...). We wrześniu 2008 r. B. W. wyprowadził się z mieszkania zabierając ze sobą samochód osobowy. Strony zamknęły wspólny rachunek bankowy, wypłaty każdego z małżonków wpływały na ich osobiste rachunki i co do zasady nie utrzymywały ze sobą kontaktu. W mieszkaniu stron pozostała pozwana wraz z dziećmi, które jako dorosłe w dalszym ciągu tam mieszkały (kształciły się w szkole wyższej). Powód po opuszczeniu lokalu w dalszym ciągu płacił czynsz za mieszkanie, do którego jednak nie zamierzał już wrócić i nie interesował się nim. Nadto opłacał czesne za szkołę córki (II i III rok nauki). Z kolei pozwana ponosiła wszelkie pozostałe koszty utrzymania zajmowanego lokalu oraz jego remontu, ponadto informowała powoda o wysokości czynszu i pozostałych zobowiązaniach związanych ze wspólnym majątkiem stron – wszelkie rachunki przysyłała powodowi. Powód nie składał zastrzeżeń co do zarządzania wspólnym mieszkaniem przez T. W.. B. W. wspólny majątek w postaci samochodu marki R. (...) oddał w rozliczeniu podczas zakupu nowego samochodu, o czym nie poinformował powódki.

Powód pomimo opuszczenia wspólnego mieszkania stron w 2008 r. zachował klucze do niego, a zamki nie zostały zmienione przez pozwaną przez okres następnych 5 lat. W roku 2013 r. T. W. wymieniła jeden z dwóch zamków do mieszkania z uwagi na jego usterkę w postaci zacinań się. Mimo posiadania kluczy do mieszkania powód nie podejmował prób wejścia się do lokalu, z wyjątkiem sytuacji, kiedy montował karnisze na prośbę żony.

Dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa (k. 6), zaświadczenie Urzędu Miasta P. z dnia 13.07.2018 r. (k. 42), zaświadczenie z Urzędu Miasta P. z dnia 20.09.2018 r. (k. 48), przesłuchanie świadka I. W. (k. 37), przesłuchanie powoda (k. 52-53), przesłuchanie pozwanej (k. 53), dokumenty zgromadzone w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. akt XVIII C 282/18

Opisany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie oraz sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. akt XVIII C 282/18, nadto w oparciu o dowód z przesłuchania świadka I. W. oraz dowód z przesłuchania stron postępowania.

Wskazanym wyżej dokumentom Sąd dał wiarę, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości ani mocy dowodowej, a Sąd nie znalazł podstaw, dla których miałby to czynić z urzędu. Wskazanym dokumentom urzędowym i prywatnym Sąd przypisał znaczenie jakie wynika z art. 244 i 245 k.p.c.

Za wiarygodny w pełni Sąd uznał dowód z przesłuchania świadka I. W., albowiem złożone przez nią zeznania były szczere, logiczne i konsekwentne, nadto w znacznej mierze znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Przymiotem wiarygodności Sąd obdarzył dowód z przesłuchania stron postępowania, albowiem złożone przez nich zeznania były szczere, logiczne i konsekwentne, nadto w znacznej mierze korespondowały ze sobą. Strony podawały sprzeczne informacje w zakresie dokładnej daty wyprowadzki powoda ze wspólnie zajmowanego mieszkania, jednak Sąd miał na uwadze, że okoliczność ta miała miejsce 10 lat temu, w związku z czym dokładna data może być niemożliwa do ustalenia. Nie mniej jednak zarówno powód jak i pozwana wskazywali, iż była to druga połowa 2008 roku.

Sąd zważył, co następuje

W rozpoznawanej sprawie powód domagał się ustanowienia pomiędzy stronami rozdzielenia majątkowej z dniem 1 listopada 2008 r.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawę prawną zgłoszonego roszczenia stanowił art. 52 § 1 k.r.o., w świetle którego każdy z małżonków może z ważnych powodów żądać ustanowienia przez sąd rozdzielenia majątkowej. Zgodnie z art. 52 § 2 k.r.o. rozdzielenie majątkowa powstaje z dniem oznaczonym w wyroku, który ją ustanawia. W wyjątkowych wypadkach sąd może ustanowić rozdzielenie majątkową z dniem wcześniejszym niż dzień wytoczenia powództwa, w szczególności jeżeli małżonkowie żyli w rozłączeniu. Zniesienie wspólności majątkowej może nastąpić tylko w czasie trwania małżeństwa, gdy istnieje między małżonkami wspólność majątkowa.

Z treści przepisu art. 52 § 1 k.r.o. wynika, że jedyną przesłanką ustanowienia przez sąd rozdzielenia majątkowej na żądanie małżonka jest istnienie ważnych powodów. W tym miejscu należy wskazać, że pojęcie „ważnych powodów” nie zostało przez ustawodawcę w żaden sposób sprecyzowane – brak jest legalnej definicji tego pojęcia, ustawodawca nie wskazał choćby katalogu przykładowych okoliczności przemawiających za zniesieniem wspólności majątkowej małżeńskiej. Jego rozumienie kształtują doktryna oraz judykatura.

Ważny powód uzasadniający zniesienie wspólności majątkowej może stanowić separacja faktyczna małżonków, uniemożliwiająca im współdziałanie w zarządzie majątkiem wspólnym i najczęściej zarazem stwarzająca zagrożenie interesów majątkowych jednego lub nawet obojga małżonków. Obojętne przy tym jest, czy zachodzi trwałe i zupełne rozkład pożycia małżeńskiego. Z żądaniem zniesienia wspólności majątkowej może wystąpić również małżonek, który jest wyłącznie winny separacji. Wina jego, jak też wzgląd na dobro rodziny lub drugiego małżonka, powinny być brane pod uwagę jedynie przy ocenie żądania zniesienia wspólności z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. W wyroku z dnia 13 stycznia 2000 r. Sąd Najwyższy (II CKN 1070/98 Lex Polonica nr 345337) przyjął, że ważnym powodem w rozumieniu art. 52 § 1 k.r.o. nie jest każda postać (przejaw) separacji faktycznej małżonków, lecz tylko taka, która zarazem uniemożliwia lub znacznie utrudnia współdziałanie w zarządzie ich majątkiem wspólnym.

Wspólność majątkowa ustaje z dniem oznaczonym w wyroku, który ją znosi. W wyroku z dnia 11 grudnia 2008r. Sąd Najwyższy (II CSK 371/2008 Lex Polonica nr 2031856) stanął na stanowisku, że ustanowienie przez sąd rozdzielenia majątkowej między małżonkami, którzy pozostawali we wspólności ustawowej lub umownej, z datą wcześniejszą niż dzień wytoczenia powództwa jest dopuszczalne w zasadzie tylko wtedy, gdy z powodu separacji faktycznej (życia w rozłączeniu) niemożliwe było już w tej dacie ich współdziałanie w zarządzie majątkiem wspólnym.

Po przeprowadzeniu w niniejszej sprawie postępowania dowodowego Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki uzasadniające ustanowienie pomiędzy stronami rozdzielenia majątkowej, aczkolwiek dopiero od dnia wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Strony od 10 lat nie mieszkają ze sobą, nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego i pozostają w separacji faktycznej. W chwili obecnej w skład ich majątku wspólnego wchodzi jedynie wspólny lokal mieszkalny zamieszkiwany przez pozwaną. Mając powyższe na uwadze należało uznać, iż ustanowienie w niniejszej sprawie pomiędzy stronami rozdzielenia majątkowej jest zasadne i zgodne z interesami zarówno powoda, jak i powódki.

Nie mniej jednak Sąd uznał, iż nie zachodzą nadzwyczajne okoliczności, które uzasadniałyby ustanowienie rozdzielenia majątkowej pomiędzy stronami z datą wsteczną. Żadna ze stron nie zaciągała pożyczek ani kredytów z pokrzywdzeniem drugiego małżonka. Pozwana mieszkała we wspólnym mieszkaniu stron, które generowało koszty związane z opłatami za czynsz i media. Nie mniej jednak strony w 2008 r. doszły do porozumienia co do tego, że powód będzie opłacał czynsz, z kolei pozostałe opłaty będzie ponosiła pozwana. Nadto, T. W. przekazywała wszelkie informacje dotyczące użytkownika mieszkania powodowi, w tym wysyłała mu rachunki związane z korzystaniem z mediów. Powyższą okoliczność przyznał powód podczas rozprawy rozwodowej, w której przedłożył w/w dokumenty.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że B. W. przez okres trwania separacji posiadał pełną świadomość zobowiązań związanych z użytkowaniem przez pozwaną mieszkaniem i partycypował w kosztach stąd wynikających. Tym samym uczestniczył w zarządzie majątkiem wspólnym.

Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił żądanie powoda jedynie od dnia wniesienia pozwu.

Zgodnie z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu, jak w punkcie 2. wyroku.

W punkcie 3. wyroku Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. kosztami procesu obciążył strony po połowie i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 100 zł z tytułu 1/2 opłaty od pozwu.

Działając na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd w punkcie 4. wyroku koszty zastępstwa procesowego zniósł pomiędzy stronami, gdyż Sąd jedynie częściowo uwzględnił żądania obu stron.

SSR Agata Marszałek